

Tredde utgåve
Aandelige Wiiser,
Den Förste:
Jacobs Striid med Gud.
[Tredde.] 1785.

V box 34:998

Tvende smukke
Handelige Viser,

Den Første:

Jacobs Striid med GUD,

som forestilles af een,

der med Troens Anker stod fast og
vilde ikke slippe, forend han vandt
HERrens Betsignelse,
udi efterfølgende

Gudelige Samtale

imellem Jesum og en troende bodsferdig
Synder,

og begynder saaledes:

Ach! du Himmel-HERre høye! &c.

Synges som:

Hør du blodig Tumlse-Fyrste! &c.

Den Anden begynder saaledes:

**O Gud, al Verdens Frelser-
mand! &c.**

Synges med sin egen velklingende Melodie.

[Thiem] Trykt Aar 1785.

V box 34:998

(Df 17)

- Synd. **A**ch! du Himmel, Herre høye,
Hør mit Hiertes Suk og Raab.
- Jesus. Ey hvad vil du dig bemøye?
Her for dig er intet Haab.
- S. Er da Naadens Dor tilluft?
J. Ja, thi Troens Lys er slukt;
S. Mey, min Herre! see det ryger;
Eiden Troe er dog en Troe.
- J. Jeg ey skiotter, du mig stryger,
Pak dig, lad mig nyde Roe.
- S. Jeg stet ingen Roe dig giver,
Forend du velsigner mig!
- J. Jeg mig løs fra dig dog river;
Hvad vil du indbitde dig?
- S. Jeg paa Himlen giorer Størm.
J. Ach! du usle krumpen Dørm.
S. Ja, ja, Jacobs Arm er liden,
Dog skal den ey fengte sig.
- J. Man saae vel at see med Eiden,
Hvor det falder ud med dig.
- S. Lad det falde hvor det falder;
Jeg dog haabe vil paa dig.
- J. Haab

- J. Haabet kiedes tidt af Alder,
Bliver træt og hæst af Skrig.
- S. Dog har Suk den samme Kraft.
- J. Hiertet mister snart sin Gæst.
- S. Vilt du mig end slaae til døde,
Jeg dog haabe vil paa dig.
- J. Ja, jeg skal dig vel saa støde,
At dit Haab skal skamme sig.
- 4.
- S. Haabet lader sig ey skamme,
Troens Lænke er jo fast.
- J. Ja, jeg skal dig vel saa skamme,
At du blive skal forkast.
- S. Saa vil du dig nægte selv.
- J. Mey, det gior jeg ey med Skiel.
- S. Da, er det mig godt at binde
Dig med dine egne Ord.
- J. Ja, hvad vil du dermed vinde,
Hvad Tilfagn har jeg dig giort?
- 5.
- S. Frygt dig ikke, jeg vil være
Selv din Skjold og store Løn;
- J. Dette loved' jeg min kiere
Abraham, som er min Sen.
- S. Jeg jo ogsaa ee din Sen.
- J. Maaskee du vil kræve Løn?
- S. Ja, jeg er din gamle Tiener,
Du min Løn forvender ey.
- J. Hvad er det, du dig formeener?
Pak dig bort og gaa' din Bey.
- S.

6.

S. Ney, men kom ihu hvor troelig,
Jeg har vandret i dit Huus
J. Det var jo din Pligt, min Boelig
Alt betiene med dit Lys?
S. Ja, det var din skyldig Pligt.
J. Hvad vil du da regne sigt?
S. Tænk hvad Bytte jeg dig gjorde,
Da jeg i din Biingaard gik.
J. Jeg dig satte selv til Borden;
Noyes med det Sted du fik.

7.

S. Borden er alt stødt til Grunde;
Stedet neppe meer er til.
J. Eh! saa kan du jo blandt Hunde
Vede Smuler, tie stil.
S. Ach! lad mig ey lide Nød!
J. Smuler er jo ogsaa Brød,
S. Ja, men intet er langt værre;
Uden Brød er hastig Død.
J. Vil du trætte med din Hætte?
Er jeg dig da skyldig Brød?

8.

S. Ja, fordi du er min Fader,
Og Ellid af Moders Liv.
J. Faders Hierte ofte lader
Sig til Grumhed giøre stiv.
S. Aldrig udaf Hiertens Grund.
J. Troer du ey min Sandheds Mund?
S. Ja, at du mig ey forkaster
I min svage Alderdom.

J. Du

J. Du dig med dit Haab formaster,
Derfor skal du stødes om.

9.

S. Haabet skal dog vinde Sejer,
For det strider mandelig.
J. Det vel stundum ogsaa pleyer
Glippe ofte sandelig.
S. Det ey glippe skal for mig.
J. Hvad meen du, jeg skiotter dig?
S. Ach! saa skiet dog Enfers Taarer.
Og de Faderlofes Raab?
J. O! hvor du mit Hierte saarer;
Hvor sandt du paa dette Raad?

10.

S. Dette Raad du selv har givet,
Derfor jeg det følge maae,
J. Jeg er den der gav dig Livet;
Dagligt Brød du og skal faae;
S. Saa vil du da høre Bon?
J. Ja, o ja, min kiere Son.
S. Jeg din Tiener er og bliver,
At den Stund jeg lever her.
J. Dig og dine Brød jeg giver,
Og har eder samtlig kiar.

Den Anden:

I.

♫ Gud! al Verdens Frelsermand!
Som alle Ting forandre kand,
Og alting har at raade.

Bed

- Bed dine Hænder er jeg skabt,
Min Lykke staaer udi din Magt,
See du til mig i Raade.
Nedboj dit Øre og hør mit Raab,
Jeg er nu stedt i Vaade.
2. Lad mig faae Raad og Trost hos dig,
Det Bedste borte er for mig,
Det veed du selv, o Herre!
Men har du det beskicket saa,
At jeg min Tid henstide maae
Mit arme Brod at tære;
Da styrk mig med Taalmodighed,
At jeg kand taalig være.
3. Lad ingen Ting i Verden her,
Mig stille fra min Frelser tier;
Hvad Skiebne sig kand hælde;
Hvad kand her nogle Nar forslaae,
Mod Gøighed som forestaaer?
Det er langt meer at regne,
Lad mig opnaae mit Kampes Maal,
Og faae en salig Ende.
4. Er jeg med onde Folk bespændt,
Og det er hver Mand vel bekiendt,
Hvor med jeg har at stride.
Hold mig fast ved din høyre Haand
Lad Satan den hævngierrig Nand,
Mig ikke faae i Knibe.
Guld styre selv min Mund og Haand,
At jeg mig ey forgriber.

5. Nu vil jeg udaf Hjertens Grund,
Indsøye til Guds i samme Grund,
For andre ey at klage;
Han kiender al min Trang og Bæe,
Han veed min Skændsel, Spot og Spee,
Hvormed jeg har at drage,
Harm og Fortrød jeg ikke tør
For nogen aabenbare.
6. Jeg ofte det fornemme kan,
Hvor lovnagtig de griber an,
Og mig paa Tungen slabe,
Mig sættes tit en Skamstik paa;
Maaskee de mig ret aldrig faae,
Mig med sit Mund-Sværd dræbe.
Hvor ofte sukker hun dem ind
Med Lognens Snærte-Læbe.
7. Lovnagtig Munde, siger Guld,
Skal fra hans Ansigt stodes ud,
Guld bedre det desværre!
Naar Regenskabet holdes skal,
For hvert et Ords unyttig Tal,
Som skeer til Guds Banære,
O! salige er alle de,
Som reene Hjertter bære.
8. Saa sandt som Herren leve maae,
Saa sandelig, saa skal vi staae,
For Herrens Dom at svare
For Gierninger, som vi begaae,
For Død og Tanker ligesaa.
Di for Guds Dyen klare

